

La història de l'oblit

SR. DIRECTOR:

Fa uns dies, passejant pels carrers del barri de Cappont vaig veure uns escolars amb un xandall en què es podia llegir "Escola Francesco Tonucci" (Dr. *honoris causa* per la UDL el 2018), que és el nom de l'escola d'aquest gran barri de Lleida.

Vagi per endavant, el Sr. Tonucci és un gran psicopedagog italià, però immediatament el meu pensament es trasllada als i les mestres de la República, a l'educació de la República, una psicopedagogia col·lectiva avançada al seu temps, que apostava per una escola pública, laica, amb igualtat entre homes i dones, activa, on s'aprenia fent, on s'havia d'ensenyar a pensar, no a emmagatzemar, on es potenciava l'esperit crític... Al meu parer, una de les grans mancances de la societat actual. L'efervescència pedagògica de la República contraposada a la devastació educativa del franquisme. Dones i homes, valentes, algunes referents en la psicopedagogia de principis del segle XX.

M'agradaria recordar alguns noms, com una proposta per a noves escoles, equipaments culturals, o el que se'ns pugui ocórrer, cercant un reconeixement explícit a les i els nostres

mestres de la República, amb una aposta clara per les dones.

Dones en majúscula com Teresa Mañé i Miravet (1865-1939), coneguda com a Soledad Gustavo i mare de la Frederica Montseny; Rosa Sensat i Vilà (1873-1961); Celestina Vigneaux i Cibils (1878-1964), mare del reconegut filòleg Joan Coromines i Vigneraux; Anna Rubiés i Monjonell (1881-1928); Leonor Serrano i Pablo (1890-1942); Margalida Comas i Camps (1892-1973); Maria Solà de Sellarés (1899-1998); Carme Serrallonga i Calafel (1909-1997); Dolors Piera i Llobera (Puigverd d'Agramunt 1910-2002); Carme Aymerich i Barbany (1910-2001); Maria Josepa Casanellas i Escofet (1922-2007); Maria Teresa Codina i Mir (1927-), o les germanes Pepita i Elisa Úriz Pi, entre d'altres.

Redescobrim la nostra història, les nostres mares, àvies, besàvies, mestres vocacionals, valentes i compromeses socialment i personalment, i que s'hàn guanyat amb escreix ser recordades amb lletres daurades. No som dignes del seu llegat ni ens podem sentir orgullosos que restin majoritàriament en l'oblit de la història.